

L'ESTEVET

SETMANARI NACIONALISTA POPULAR

Any I

Barcelona, 14 de Octubre de 1921

Núm. 8

Aquest número
ha tingut de passar
per la censura

EL LLAPIÇ ROIG

I és molt convenient, que fem sapiguer als nostres llegidors, de que L'ESTEVET també sofreix amb molta duresa les fuetades de la censura. L'ESTEVET, si en el seu setmanari, no hi han els clàssics blancs, censurats, d'altres periòdics; no és pas perquè el senyor Censor ens tingui una especial benevolència: No.

Nosaltres som uns nois entremaliats, i per què en el nostre setmanari no hi havia blancs censurats, *El Progreso* deia que L'ESTEVET era un bon noi.

La nostra ermilla se'n ressent força de l'aplicació de la censura, i valgui, doncs, que per cada número, fem original per tres ESTEVETS, sinó, el nostre setmanari sortiria més blanc que no ho faria un emblanquinador del *Plà de l'os*.

Hom ens diu que deixar els blancs censurats ens faria propaganda. Però nosaltres, que coneixem alguns dels nostres llegidors que si compren el nostre diari no és per a fer-hi els comptes de la bugadera o paperines per les cigronaires; sinó que el compren per llegir-hi els nostres renecs rublerts de pebre i pólvora, per aixó fem el sacrifici de tirar a la fosa l'original censurat i substituir-lo pel de reserva.

Per això, naturalment, per nosaltres és un sacrifici, que'l fem amb molt gust per a complaure als nostres llegidors. Però, si que ens sab greu que si aquest sacrifici el deixem ignorat del nostre públic, el no deixar-hi blanes censurats sigui com donar menjar a la fera, volem dir, *agalles* als nostres enemics, que hi fan una rialla *mefistofèlica*, donant a entendre de que som considerats perquè hi ha el pare alcalde; en Cambó ministre...

Heu de saber tots, que L'ESTEVER potser se les pinta més de vermell que no serà cap més altra publicació nacionalista. I per això avui creiem convenient publicar aquest ninot, com si fos una floreta, que dediquem al senyor Censor. No precisament a ell, que al cap i a la fi no és més que un *digno funcionario del Gobierno civil*, sinó a qualsevol a. A aquell senyor que perquè n'ell contradir la inspiració nacionalista, s'oposa la ploma dels que ens l'hem de fer, i volent-se'n treure el pitjor dels greuges, el temps de l'engany i de la burla.

DEL URGELL

Aquí hi regna la major pau

Res de pintures, a Mare Catalunya li desplauen les lletres que no puguin ésser expressives en algú sentit, i tots pla bé sabem com això de l'art brotxeril no és cosa que pot dominar tot-hom. No; ara no parlem de pintures en dir Urgell, no que ens volem referir a la nostra terra urgellenca, a aquests pobles que, vulgui no es vulgui, formen la dita comarca, aquesta comarca que Catalunya la porta al pit com un clavell tot xamós, tot virolai...

I tan de bó que ho sigüés de violai aquest clavell, que falta ens fà que les coses portin una color vermellosa, però, ea, no s'espantin els nostres bons senyors Esteves, que ara per ara el nostre clavell únicament figura vermell amb pintura, que el seu intern és ben blanquet.

Ja fa pena que uns pobles com els que nosaltres gaudim, poguent ésser vermells siguin blancs, i que ningú davant tanta blancor els hi digui res. Ben net que sí, aquí hi sobra aquesta blancor, impròpia de una terra esclavitzada, en una terra que com aquesta els blats i vinyes i tot el bò d'aquest món hi puja endimoniadament sense escoltar regles d'allura, que tots els camps fan una espesor que oi dà!

Vet ací la qüestió paradoxica: camps curulls de vegetació, espessos, i espiritualitat verge. Dues grans coses dignes de conquesta. El camp és i ha sigut, afortunadament, el mirallet de nostres pagessos, més no pas l'espiritualitat que endormiscada, resta des de fa molts anys sense collir un bri i a això en podem donar les mercès a nostres polítics d'olla i cadira que en el ram de l'estirilitzament i negació en saben tot un *vademecum*.

Vellví, Castellerà, Linyola, Balaguer, Belcàire, mare de Déu si n'hi ha de feina tallada. Són pobles verges encara, i no cal dir com això al més entere i és plantívol tractar amb aquesta fruita deliciosa.

Passaren aqueles bons tempos de les Bases de

Manresa, i amb tot nostra gent contestà patriòticament a Solidaritat i a l'Assamblea dels... embolics i mai més se'ls ha demnaat l'adhesió. Han vingut bons temps i el pagès s'ha venut les cols del troç sense intermediació del diputat, han vingut inundacions i el diputat sempre impreocupable per aquestes nimietats pròpies dels fenicis i el pagès sempre sol s'ha acostumat a fer-s'ho tot i ara ell és l'amo i enraoneu-li d'Estatuts i nacionalitats i sacrificis. No tenen altra dèria que esguardar la marxa del Segre i el Canal d'Urgell i tot el demés són assumptes de barcos suïssos. *El tan se me'n dóna* ha arribat a preocupar tan, que ja podem dir que hem assolit les característiques d'una nova Mònaco.

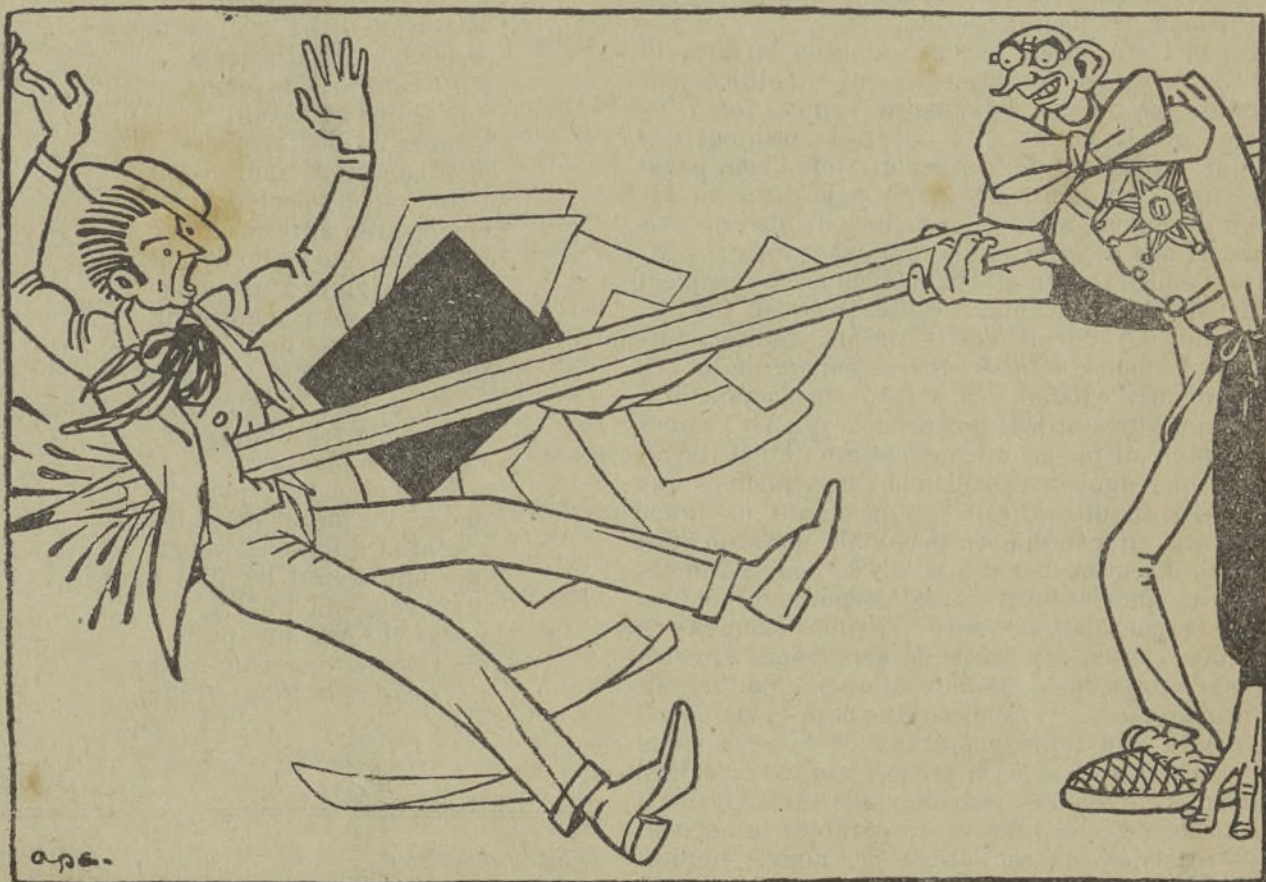
Amb tot, quiscam vegada a uns quants de Balaguer que se'ls h'ia entreuissat per la gorja fèr feina, surten en auto per aquests móns de Déu i la gent va sortint de les cafurnes casolanes en demanda del motiu del terrabastall, i total, que sols veuen una bandera que porta molt or i sang i van al café i escolten les coses estranyes que els quatre desvaguers de la secció de propaganda de "Joventut Nacionalista" de Balaguer diuen des d'una taula d'un café qualsevol. I com més aquests criden més s'emboliquen i com que no estan més que acostumats que sentir les paraules del diputat que sempre demana i aquests no demanen res, ni un pa, resten esmaperduts preguntat-se si allò és el que passa a Rússia perquè no poden creure que existeixi gent que treballi per amor a l'art.

I tot així a l'Urgell és com una bassa d'oli que per això tot és pla, per a no desdir.. I mentre anem esperant el dia que allò de la santa reacció vingui i toqui als cors d'aquesta verge gent, serà un fet la grillada d'Esteveis fent una manifestació amb la clau als dits i demanant irats l'permilla.

J. D'ALMATÁ.

Balaguer.

EL LLAPIC ROIG

—¡No senyor, no! El qui té raó soc jo, el Censor; i sino veies si pots rebatre aquest argument!

TONI

Val 10 céntims

Es natural que aquesta secció tingui sempre originals en cartera, a punt de solfa com si diguéssim. I tot just comencem... No és pas nostra la culpa i si que la tenen tota els regidors catalanistes, perquè la llur gestió col·lectiva se resent d'una cosa que ningú de la Casa Gran és capaç de negar: que no manen tenint majoria absoluta en el Consistori. Tenen la responsabilitat d'això del govern—què és bonic!—de la ciutat, però la acció pròpia ai! s'esfuma com aquell celeberrim ara! del nostre Franciscuet. Ara... figures de moro també per Can Seixanta encara que a l'amic Maynés li sembli el contrari.

Doncs, sí; això que deiem ho sap tothom, ho xerra tothom perquè s'ha evidenciat a xics i a grans. Dels mateixos escons de la majoria, per despatxos i negociats, pels corredors de Can Seixanta, us n'assabentareu sempre que us plagui. No exagerem. Aquí us darem un aspecte: una reunió de regidors, tancats en un saló de Comissió; parlen, discuteixen sobre el que volgueu. Hi ha avinentesa. Però... ja ha vetllat l'assumpte l'AMO de tot, de l'Hisenda municipal, i com gat que esguarda l'hora clava les urpes en terra i fa un bot. De moment no mossega a ningú, però a cau d'orella del regidor que li sembla més pròpici a secundar els seus propòsits, hi deixa anar una paraula manyaga, llèpola, mentre s'encara amb el regidor que ell creu un adversari seu, i li diu que no té raó, que va errat d'osques, vaja, que ho fa tan malament. I és clar, el senyor Esteve calla, perquè regidor de la ciutat, és un acabat i perfecte ningú davant el millor deixeble dels savis alemanys. Ha sortit un Her, professor amb moltes erres. I solament no ocorreix això que diem, sigui el que es vulgui l'assumpte escatit pels regidors reunits, en un dels dos casos aquests: que no li interessi l'acord que recaigui, o en aquell altre de resoldre's en el sentit i opinió seva.

El senyor Esteve, el regidor, calla, com hem dit, però L'ESTEVET parlarà, que encara que molt alt senyor l'empleat municipal que alludim, sense ésser savis sabem el menester per a dir an els nostres regidors, als catalanistes, ei!, tot quant l'amor a la ciutat ens faci dir, i tot quant convingui al prestigi de l'actuació llur ens sembli bé escriure.

A propòsit, hem deixat a segon terme, parlant avui d'un aspecte interessantíssim de l'actuació de la majoria catalanista del Consistori barceloní, d'entrar en el que en podríem dir els orígens del fet que cometen sobre el qual no podem fer-hi broma. Escrivim, doncs, al marge d'aquests orígens unes consideracions per a una major intel·ligència del llegidor.

En el bieni passat fou enmillorada la direcció del Consistori per uns viaranys que si políticament constituïren un èxit, administrativament foren funestos per la ciutat. I el paper de resignat que adoptà un gallego de trist record, tots l'hem pagat caríssim. I bé. Sense auxiliars, la postura del gallego no hauria reïxit; i el primer d'aquests auxiliars, el que donà la pauta, qui assegurà èxits fàcils an aquell fou un alt empleat, aquest alt empleat AMO de Can Seixanta. I potser d'aquell guiatge espiritual (?), curull d'èxits que no voldríem fossin de la mateixa fàsis els que conseguissin cap dels regidors catalanistes, en provenen ambicions, que en d'altres ordres escaurien a qui les dugués en el pit. Cobejar-les un empleat municipal per alt i savi que sigui és senzillament més fastigós que veure-les en un gallego. Perquè quant un home s'empara en condicions personals sobresortints, que no discutim, per a aixecar-se, com a funcionari, en amo absolut d'una Corporació pública, sense responsabilitats, sense possibles sancions de cap mena ni en cap hora, els seus fracassos poden causar danys incalculables. Morals i polítics als administradors, als quals en llur nom actua aquell mercès a una fama exagerada de la seva valua aixecada fins al ridícol, perquè, amics, és ridícol parlar d'impossibles substitucions en senyalar i concretar defectes i danys irreparables ja ocasionats a la majoria catalanista per aquest empleat municipal, qui abusant de les complacències rebudes a les altures de la Ll. R. fa al seu empar indicacions que devenen ordres per als homes que aquella col·lectivitat política ha encarregat cuides-

sin de l'administració del patrimoni dels ciutadans de Barcelona.

I tot això ens dol. I tot això no tolerarem perdre en la mesura del nostre esforç. El bon nom de tots, de tots els regidors catalanistes, ens ho demana i l'amor a la ciutat ens ho exigeix.

MARIAN VIDAL

CALL, 20 FERRAN, 53 **FLOTATS** PLAÇA STA. ANNA, 27

PREUS BARATÍSSIMS EN

CAMISERIA : CORBATERIA : GENRES DE PUNT : GUANTS : IMPERMEABLES : GUARDA-POLS, ETCETERA.

Llancem al vol les campanes per celebrar la victòria i proclamar el triomf de les armes espanyoles. Altra volta el moro infiel pensava, mireu quin llonsa! que podria fer la llesca que en Numancia i en Lepanto i en las Navas de Tolosa a nostres lluides tropes i en que sé jo quants més pobles tenen son valor probado com n'ingú duptra-ne gosa. Si devegades per. pega ens claven alguna cossa i revem una pallisa que ens deixa fets una coca que consti que no és per culpa de nuestras bigarras tropas i molt menos dels seus quefes perquè tots ells sempre es porten, com correspon a l'honor de la senyera espanyola i segueixen dignament la seva brillant historia. Perquè allò del Annual en que tingué la culpa un home que Déu l'hagi perdonat, però vaja entre altres coses podia haver reparat que ja és molt vella la historia dels exèrcits que han rebut per no deturar-se a l'hora. I s'algú va espantar és perquè diuen que els nostres eren pocs i mal armats i pel contrari les forces que tenien al davant ademés de ben armades eren sobre tot nombroses. i vos han ben enredat si pensaveu altre cosa; i val més que os ho cregueu perquè vivim en un poble ont si vols ésser conscient prens mal que no te'n adones. Per això val més ser manso i creure fins les victòries de que'ns parlen els diaris i les notes oficioses. Ademés és ben segur de que tot plegat no és broma i si algú duple dels morts que han tingut les files mores que's repassi l'"A B C" i vegi el retrat que porta d'un moro que van matar nuestras aguerridas tropas. ...

QUELET

Nacionalistes... Organitzeu-vos. De vostre compenetració depend nostre triomf. L'unió fa la força. Sigam tots Estevets, que no trigarà gaire en volguer dir reconsegats.

Ha tingut de passar per la censura

Amb el títol "En todas partes", el valent setmanari nacionalista radical vasc, "Aberri", publica la següent "mossegada":

"Hasta en Donostia tenemos los de "Aberri" amigos que se acuerdan de nosotros.

De aquella bonita capital guipuzcoana, ha llegado a nuestras manos, sin que sepamos por qué conducto, un número de "La Prensa" con un artículo señalado con lápiz azul por quien lo envía, que lleva el título "El nacionalismo y el centralismo de Cambó" y lo firma Perico Naritari.

Sentimos no poder reproducirlo íntegro, por ser muy interesante.

Pero copiamos los siguientes párrafos finales: "Quien sabe si Madrid habrá encontrado en Cambó el específico "disolvente" de los nacionalismos que bullen en la península?

¿Cuántos atribuyen a Lerroux el desquiciamiento del partido republicano!

¿Quién duda de la influencia de Prieto en la "desorganización" obrerista de España!

Cambó, pues, será el ministro capaz de dar la puntilla a estas migajas de la juerga foral que el centralismo nos dejó como a perros del festín."

Els comentaris per als "Estevets".

MANEL CISA

Aquest bon nacionalista català, que tan havia lluitat per Catalunya, que havia pres part en tants actes nacionalistes d'arreu de casa nostra, ha mort a Turin.

En Cisa és un d'aquests homes plens de noblesa que amb el cor a la mà ha anat recorrent païssos com un aventurer, portant a tot arreu el desig de llibertat de la nostra terra. En Cisa era un pagès, segons expressió seva, però un pagès a lo Mistral. Un pagès d'aquells que saben beure d'un glop la seva pròpia sang en la copa del sacrifici.

Éra orador de miting i sempre havia interessat al públic per el seu entusiasme que no defallia mai.

A tot arreu on ha anat ha deixat un bon record. A mi la seva mort m'obliga a unes recordances que ell m'havia fet tot sovint... Aquell Modigliassi a qui havia acompanyat en la seva vida d'aventurer i del qual havia escrit unes quantilles que les llegia de tant en tant, plens els ulls de llàgrimes...

En Cisa s'havia sortit del terme mig: o estimava enormement o odiava amb tota l'ànima. En Cisa havia estimat més que odiat, per gò.

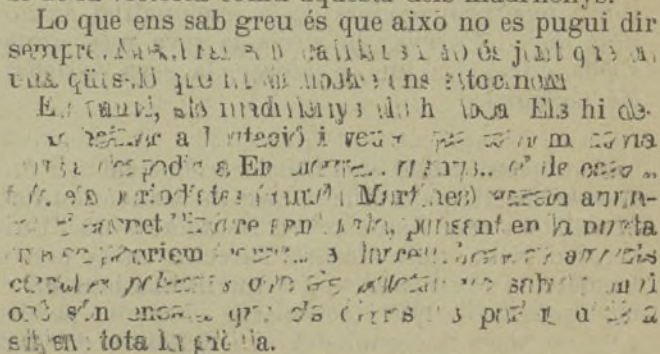
Sembla que és avui encara que el veig arribar de París amb una maleta on només hi ha uns llibres... unes poesies de Kayam, un sobre Napoleó, un d'Andriew, aquell Sacka Yegulem tan en consonància amb el seu esperit probilissim.

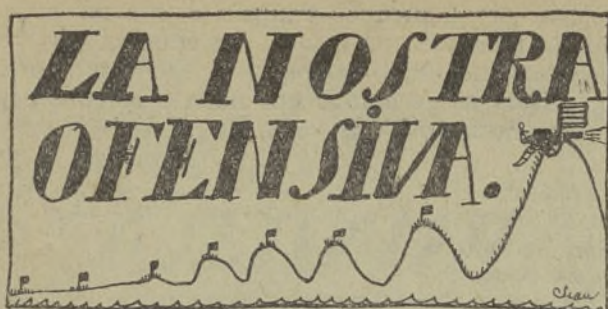
Quant les renyines universitàries, sense ésser estudiant, havia vingut a oferir el pit al de l'U. M. N que assaltaven com a allau de barbàrie la nostra Universitat i donaven tan tristes escenes en Barcelona.

Aquell dia fou elegit vocal d'Acció política de la A. C. d'E i més tard ocupà la vis-presidència.

Ara en Cisa ha mort i amb ell un bon nacionalista. Catalunya s'en dol i nosaltres també, per Catalunya.

ABEL.

La nostra espantada a Balaguer, poc a poc l'hem ben concretada.

Vui dir, que els nostres amics de Balaguer, els fermes Estevets de tota la vida, han confeccionat definitivament el programa d'actes que ens hi faran.

Els actes que es fan no són per nosaltres. Són tots dedicats a recordar als dignes balaguerencs que en 1413 sapigueren fer el sacrifici de la vida per a defensar els drets a Rei de la Corona catalana, del gloriós martir En Jaume d'Urgell, combatent al *castanyolero* Ferran d'Antequera. Primer Rei de la dinastia castellana que sigui qui semblà la llevor de les desgràcies de que ha sigut víctima la nostra Pàtria única: Catalunya.

I perxò, nosaltres, assabentats de tant gros acon-teixement patriòtic, diguerem als de Balaguer que L'ESTEVET hi volia anar-hi en cos i ànima. Els xicotets d'allà, això els ha encoratjat, i heu's aquí que si de primer es proposaven un gra de sorra, ara hi volen fer un castell.

I si senyors. Nosaltres hi anirem, ens hi adhe-rim i fins volem fer-hi número extraordinari, si l'ermilla no ens flaqueixa. I més encara, preguem a totes les entitats nacionalistes catalanes i no catalanes que simpatisin amb la nostra causa, de que no s'oblidin d'enviar-hi l'adhessió més entusias-ta i patriòtica, si és que també tenen ganes de por-tarls-hi ne cos i ànima, afegint-se en la nostra caravana.

L'esboç del programa d'actes, aquí va:

Dia 29 tarde: Rebuda dels Estevets de Barce-lona.

A la nit, gran funció patriòtica.

Dia 30, matí: Visites i sardanes

A la tarde: Gran miting de propaganda de na-cionalisme absolut.

A!... Al mig dia un Apet popular, que al Rodés, tot i essent Conceller del Estat espanyol, li faria rodar el cap, doncs, això d'ésser nacionalista re-publicà i després ministre d'Espanya, és com allò dels dos vins...

Sí, sí. I no sé quanta tabola més hi volen fer. Fins ara, diuen que hi aniràn el gran Macià, l'Umbert, el Vilaplana, l'Andreu, el Molas. en Du-ràn i Ventosa i en Puig y Cadafalch i... per delegació del Cam-bó. Que els actes seran ben seriosos, només cal saber que son organitzats pels bons nacionalistes de Ba-laguer. Només manca l'apoi decidit de tots els Es-tevets de Catalunya.

A la setmana vinent en parlarem en termes més definitius.

El Gironès, de Girona, ens ha fet el compliment de reproduir alguns renecs dels que nosaltres hem publicat. I heu's aquí, que el senyor Censor gironí, ha tingut l'acudit d'empastifa'ls-hi de color ver-mell.

La cosa en si no te pas molta importància. La premsa barcelonina amb això hi està molt cur-tida, quan es proposa reproduir quelcòm de la premsa madrilenya, que com en tots els ordres, no perquè s'ho mereixi, sinó per influències, està privilegiada en l'aplicació d'aquesta llei de la Cen-sura, que sembla mentida que segueixi essent mi-nistre en Cambó.

En els dies 24 al 30 del corrent tindrà lloc en nostra ciutat el II Congrés de Joventuts Aragone-sistes, per a tractar de les Bases de Govern d'Ara-gó, presentades per l'Unió i Joventut Aragonesis-ta en el primer Congrés de Joventuts aragonesis-tes ja celebrat a Saragossa.

Els temes a celebrar són tan radicals com els podríem fer nosaltres. No cal dir a aquests bons companys, propagadors de la nacionalitat arago-nesa que, L'ESTEVET hi envia la seva més entus-siasta adhesió i fins si potser, la seva assistèn-cia personal.

Tenim entès que en l'Escola Industrial del Car-rer d'Urgell, patrocinada per la Mancomunitat, hi existeix una Associació d'Estudiants de l'Uni-versitat Nova, quin Consell Directiu en la perso-na del seu President, va fer manifestacions en el curs passat, de que l'Associació no podia pendre part en actes nacionalistes ni iniciatives del me-

teix sentit, per no molestar als companys d'estu-diants d'altres terres. L'ESTEVET creu que un per-sonatge aixís per bon tipu que tingui, no hi ha dret a que regenti una Associació d'Estudiants de la nostra terra.

Esperem, doncs, que els bons estudiants cata-lans, aquesta vegada no's deixaran sorprendre, te-nint cura d'eleger pel Concell Directiu, a com-panys nacionalistes sens un gotim de mixtifica-ció anglesa.

Al tanto, nois!...

Com vam comunicar oportunament, diumenge passat en "Eldorado" hi va tenir lloc el concert de l'Escola Choral de Terrassa amb la col·laboració de l'Orfeó Gracienc.

Els de Terrassa ens van agradar molt, tant com els del Gracienc.

La festa anà tota com una seda. Però, al final, el públic va demanar "Els Segadors", però, com que no eren en programa, perquè encara que els hi ha-uessin posat, el *senyor Cònsul* no'ls hi hauria per-més, els va tenir de cantar el públic que també ho va fer molt bé.

Fins a un'altra, que ens heu agradat.

En Romà Jori ha mort. (E. P. D.)

A llur família i a la Redacció de *La Publicidad* els hi fem present del nostre més sincer condol.

CAPITÁ MANAIA

No hi ha més; amb prou feina que tinc no més em mancava això. Vulguis o no m'haig d'en-carregar de l'ermilla; perquè l'altra dia apara-gué per l'Administració un individu amb un bas-tó a la mà, que més que bastó pareixia un samalé, i al veure'l el senyor Pepet, sens pensar-s'hi gens ni mica, es tirà pel balcó al carrer i apretant a córrer desaparegué per la primera cantonada. La causa d'aquesta guillada? Qüestió de *peles*, res més que de *peles*. I el pitjor és que l'individu del samalé s'ha convertit en una mena de guarda-cantons, no dei-xant mai de vista la nostra porta, jurant i perjurant que no se'n anirà fins que cobri o que sàpiga si les costelles del senyor Pepet són molt dures.

Així és, estimats companys de fora, que de tot cor vos prego tingueu una mica de desprendi-ment d'ermilla i cuiteu a enviar-nos totes les *pe-les* que pogueu a fi de que poguem pagar els deutes que el senyor Pepet ha contret a compte d'aquest ESTEVET tant aixirerit i tant espabilat però que té la malhaurada de no tenir cap *calé*.

Amunt i crits!... i *peles* cap a Barcelona, que com més n'hi envieu més aviat podrà anar tran-quil·lament, el senyor Pepet, pels carrers d'aquesta Ciutat i allà on convingui.

I no tant sols esperem de vosaltres que ens en-viareu tot ço que pogueu, sinó que àdhuc fareu d'aviadors, com are en diuen, a fi de que tots els vostres companys, amics, i coneguts que sentin els ideals de Pàtria i Llibertat, com deu sentir tot bon català, vinguin a enrobustir i donar vida a aquest simpàtic xicot que tant s'esforça en que la nostra terra sigui ço que espera i de dret li per-toca.

No ens oblideu i poseu-hi tots el coll, cercant-nos subscripcions, subvencions i anuncis, que nosal-tres, tot fent gatzara, anem obrint bretxa i ovirant la ruta que més rectament ens ha de conduir al assoliment de nostres ideals.

D'estatge, fins are, hem anat d'Herodes a Pilat, es a dir fets un'olla; i i amb un fanal hi ha hagut manera de trobar un reconet on amb tota llibertat poguessim oferir una casa propia a tots els nos-tres bons amics. Però, sembla que per fi al menys l'hem trobada encar que sigui com a rellogats.

Fins a la vinenta setmana, que em penso po-dré donar-vos bones noves del senyor Pepet, per-què tots haureu vingut a ajudar-nos a resoldrer aquests contratemps caldarillenes.

EL NOI DE SANS

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Barcelona: Trimestre, 1'25 pessetes. — Semestre, 2'50 pes-setes. — Un any, 5 pessetes.

Catalunya i fora: Trimestre, 1'50 pessetes. — Semestre, 3 pessetes. — Un any, 6 pessetes.

Extranger: Trimestre, 2'50 pessetes. — Semestre, 5 pes-setes. — Un any 10 pessetes.

Anuncis a voluntat del que pagui

Oficines provisionals: Barbará, 16, de 7 a 9, vespre

CORRESPONDENCIA

A. Güell (Santa Coloma de Queralt).—Mercès. L'import amb segells de correu.

R. Casanova (Ripoll).—Mercès i abonat.

F. de P. V.—Impossible complaure'l perquè el número ja estava compost.

P. P. C.—S'ha publicat, encara que sense firma, perquè no en volem publicar. Pot enviar, encara que ens agradaria que hi fes més brometa.

Toni Gros.—Es publica avui.

B.—Moltes mercès.

F. R. i C. (Caldes de Montbuy).—C. B., (Cam-brils); A. Jordana (Sta. Coloma de Queralt); Ca-talunya i Avant (Terrassa).—Escrivim.

J. B.; J. E. M. (Vilafranca del Penadés).—Mer-cès i escrivim.

J. M. R. ((S. Joan Despí); J. Soler (Rupià). E. G. i Companys (Figueres).—Mercès.

B. de U.—En va un. L'altre, al senyor Censor no li ha agradat.

No val a badar.—Li puc oferir amb una guixada vermella. I ho sentim, per les *peles*!...

R. M. R.—Ho hem aprofitat sabent que hi havia presiri per vostè i per nosaltres.

M. V.—Ni amb pessigolles ho deixaria passar la censura.

Dos dibuixos.—Ho som molt rucs o vostè és un Belverde.

Escola Choral de Terrassa.—Agraits i servits.

J. Z. C.—Tot allò que ens diu, acompanyat de *peles*, ensalivaria l'estomac.

Un Figuerenc.—Aprofitem tot ço que no pugui fer figa.

Catalans, mallorquins i valencians.—Molt bé! I ben sols.

Foment de la Sardana (Sabadell).—Mercès, don-gui'ns l'adreça que ja els hi donarem feina.

P. G. Q.—Quan es presenti avinentesa ni el com-bregar hi serà a temps.

Josep Preixens.—No hem entès la seva adreça. Vol escriure'ns aclarint-la?

J. C. i R. M. R.—Si us plau ésser Estevets dei-xeu-vos de poesia i allisteu-vos al nostre *bande-rta d'enganche*.

Rufino Pelayo (Santander).—Mercès.

Ramon del Camp.—Podríem parlar amb vostè?

El fill del Roget.—Té raó, va passar inadvertit. Ho deplorem com vostè.

J. N. B.—Complascut i mercès.

S. Barra.—Estupendo!... Enviï.

Furmiketo.—De reserva.

N. de R.—Advertim als companys que expon-tàniament ens envien treballs per a publicar, que procurin amotllar-se al nostre istil. Doncs a nos-altres, ens dol moltíssim devegades, tenir que re-butjar treballs, que estan molt correctes, però, que no s'identifiquen al nostre genre.

Que es fasin càrrec que tenim molt poc paper per omplir i després que'ls nostres plats han d'es-tar molt ben servits.

Perxò, mercès a tots.

EN QUATRE ULLS

LA VALLESANA
GRAN FÀBRICA DE AIGUARDENTS I LICORS
CALDES DE MONTEBUY
Productora de l'exquisit Anís Taronja i del llegítim Anís Santa Maria

GRANJA DEL LICEO
— DE —
JOAN ESTRAGUES
SUCCESSOR DE JOSEP TORRUELLA
ES SERVEIX A DOMICILI
Sant Pau, 5 **Telefon 302 - A**

ATENES. A. G. Universitat, 30.—Barcelona